

טל שקד

איוולת אהובה

איוולת

כָּבֵר שְׁנָתִים לֹא עָרַכְנוּ
חֲגִים, הַמָּפָה הַלְבָּנָה נֹתֶרָה
בְּמִקְוֵמָה תַּחַת אֲרוֹן הַסִּפְרִים
הַגָּדוֹל וְאֶנְחֵנוּ שׁוֹתִים וְשׁוֹתִים
כְּדִי שְׁנוּכַל לֵאכֹל כְּדִי
שְׁנוּכַל לְהַשִּׂיא מְלִים זֶה לָזֶה
מִבְּלִי לְהַקִּיא, לְהַבִּיט מָה שִּׁפְחוֹת
בְּרָאִי, הֲרִי הַצּוּרוֹת כָּלֵן זֵהוּת
בַּחֲשֵׁכָה וְלִי וְדַאי נֹתֶרָה שְׁפָה
וְגִבָּה, וּמָה יֵשׁ לָךְ, מָה נֹתֵר לָךְ?
אוֹלֵת אֶהוּבָה נִשְׁקִי לִי בִפֶּה נֹרָא
נִשְׁקִי וְנִשְׁתֶּה עַד סוֹף הַיָּמִים

היריון

עַל גִּדַּת הַיֶּרֶקוֹן הַפְּרֻחֶת עֶשֶׂן מִן הַלְשׁוֹן
הַרֹפֶסֶת. יְלָדִים שֶׁחֲקוּ תוֹפֶסֶת עַל כָּר
הַדָּשָׁא הַמְצָלָק, זָרְקוּ מִבֶּט בְּמִבֶּט.
צִהְלָה מִתְרַעֶמֶת. הִרְמֵת רֶגֶל רֶפֶה וְזוֹעֶמֶת
מֵעַל גִּלְל הַצּוֹאָה, שָׁעוֹן בְּבִטָּחָה עַל הַמֶּקֶל
הַמוֹצָק, מְקַלֵּל עַל שִׁיבָה מְחַרְבֶּנֶת, נְעוּרִים
אֲרוּרִים שְׁאֵינָם. אִמָּא אַחַת בְּחֹדֶשׁ שְׁבִיעִי
אֲחֻזָּה בְּבִטָּנָה אֶת מְלֵא הָעוֹלָם, מְכַתִּימָה
אֶת פְּנִיָּה בְּדֹאגָה – אִישׁ לֹא שׁוֹאֵל לְשִׁלּוּמָה
וְלְשִׁלוּם רַעְהוּ, רַק אֶתָּה מִתְּבוֹנֵן בָּה עֵתָה,

רוֹאֶה מִתּוֹךְ גּוֹפָה אֶת הַקִּמְטִים שִׁיתַּעֲמִקוּ
יוֹם אֶחָד בְּבִשְׁרָה, רַק הָעֵין נִשְׁאֲרֶת צָחָה,
לְבָנָה וְזוֹהָרֶת, חִפָּה מִפְּגַעֵי הַזְּמַן, אֲךֹ
הָעוֹרוֹן מְכָה בְּכָלֶם.